

Domingo Hegerer

L'OLL

NÚM. 6

OLOT, 27 DE JULIOL DE 1912

ESTIU I

No's tornen els originals, ni's publiquen anuncis de cap mena.

Nº 9256

La visita de S. A.

*Gran ressenya fidel y exacte,
de lo passat en aquell acte.*

Decididament Olot *sur montagne*, progressa a passes agegantades. Avans d'ahir ens regalen cerimoniosament el títol de *ciutat*, ahir un tren que sembla una joguina y avui se'ns concedeix l'altíssim honor d'esser visitats per una egregia viatjera. No més ens falta poguer visurar una eclipsi total de lluna o de sol, y allavors serém els mortals més progressius de tot el mon civilisat. Interinament la brava naturalesa ens prepara aquest espectacle colossal, disposemse a ressenyar la breua estada entre nosaltres, de sa altesa la Infanta Isabel de Borbón.

Desde les vuit del matí, el venerable frac de D. Joan Meroles y Isamat, propietari actual de la vara que'ns ha de fer felissos, passa y repassa els carrers de la molt lleal ciutat, donant ordres oportunes pera major honra y gloria de la simpática y real visita. Realment el frac ens governa. Al passar l'atrafegat alcalde per l'espaiosa plaça del Palau, a dos quarts de det del memorable matí, se sent una veu estentórea que surt de la boca veterana de D. Joan Deu, escampant al aire aquesta històrica y santa paraula:—¡Agafeulo!

Més tart, les broques del rellotje parroquial, senyalen dos quarts d'onse. En aquet moment que passem per devant de Consistorial Casa, un ele-

gantíssim concejal ens diu que la Infanta surt del Pasteral cap aquí. *Bueno*.

Inussitada animació se nota per tot arreu; també es nota una completa fonedissa de carlins de totes les edats y condicions. El temps va passant, com també una moltitud de senyoretas tant ben habillades, que'ns fan venir... saliveres. La còrpora xacolatera de'n Quer vestida ab negre americana, franqueja la porta de la Casa Comunal, sens saludarnos ab la seva lluenta xistera.

S'ou una airosa murga y veiem dugues rengleres edificies de xemaneies que fan via cap al *boulevard* de Barcelona. Una volta arrivém allí,... ¡espanterració general!; una blanca estolada d'hermoses ninetes, ens fan oblidar l'ardua missió reporteril, a que estém obligats. Apuntém: germanes de Mesa, germanes Rós, Rubió, Plana, Sala, germanes Capdevila, Abello, Domingo ab les seves pistonudes cosines, germanes Rabassa, Puig, Octavia y Irene Dorca, etz., etz. y una bandada de respectables *mamás que sería prolijo enumerar*. Festejém tant que podém, mentres la minutera senyala un quart de dotse.

Entre tant, algú de nosaltres se separa pera revistar les personalitats allí presents, que, essent tantes y tantes, ens disuadim d'esmentarles; sols

direm que totes elles, salves honroses excepcions, vesteixen unes xisteres y levites bastant averia-des.

En un dels andéns laterals del aristocràtic passeig, s'hi troba format el batalló d'Estella ab bandera y música, y, més amunt, una ben nutrida representació del cos de somatents ben armats, com més armats millor.

De sobte, una inmensa polsaguera, ens avisa del desitjat aconteixement y desseguida'ns trobem al davant una llarga renglera d'automovils. D'un d'ells s'aixeca y saluda S. A. la Infanta Isabel. En aquet precís instant la nostre broca minutera apunta dos quarts de dotze. Crits, aclamacions, viscas y marxa real atronan l'espai, al ensemps qu'una pluja de flors llensades per pulcres mans femenines, cubreixen el cotxe que ocupa la simpática y altíssima senyora ab la seva bella dama, senyoreta Bertrant de Lis.

Baixa la real viatjera y, acompanyada del general Weyler, revista les forses que li rendeixen honors. Al passar pel davant de la bandera del Somatent, l'abanderat comet una planxa fenomenal, que no volem explicar pera no vulnerar el seu bon nom. Verdaderament se veyia que no estava acostumat a portar banderes.

Termenada la revista, l'alcalde profundament emocionat, intenta cinc vegades donar la benvinguda, després d'ensumar altres tantes el flayrós bouquet que, ab un vá y vé, li ofereix l'agutzil municipal pera que l'entregui a la Infanta, la qual al últim se queda sens el discurs.

Guiada pels seus acompanyants, se dirigeix a la casa de D. Baldiri Descals, y pronuncia les següents paraules:—*¿Que es esto?*—y un fill moreno del marqués de Galtero, li respón:—*Es el alojamiento preparado para su alteza.*—*¡Ah! muchas gracias.*—Passa pel davant nostre la senyoreta Bertrant de Lis, oferintseli una espléndida toya de flors. La minutera senyala les dotze.

Al cap de pocs moments, surten de la casa Descals y seguidament s'organisa la comitiva. La Infanta accepta un cotxe que li ofereix l'alcalde, sens esser seu; es del marqués de Galtero. Unes

quantas despreocupades xisteres, assaltaren un automovil que vejeren buit, y que després resulta de propietat del *Pretronio* barceloní, vulgarment conegut pel *niño* Samá. Sens contemplacions de cap mena, el marqués de Vilanova y Geltrú, dona ordres a n'el seu *chuflero* pera obligar a baixar a n'aquell grapat de tranquils, empleant aquestes solemnes y convincents paraules:—*Joaquin, di á estos señores que desocupen el auto, que yo ya estoy aquí...*—y baixen, vaya si baixen.

La comitiva de la que formem part, se posa en marxa y, passant pel carrer de S. Rafel, se dirigeix a l'Iglesia Parroquial, ahont la reverenda comunitat reb a S.A., qu'entra en el grandióscop recinte sota talem, sostingut per enlevitades persones elevades... dalt de l'ample escalinata. A dintre, s'entona un *Te Deum laudamus*.

Nosaltres, pera informar degudament, sortim corrents pera anar a Casa la Ciutat, ahont ha de haverhi recepció. Un cop en l'interior, sortim al balcó y'ns sorprén la presencia del noctàmbul senyor Juclar, que a la *cuenta* s'ha llevat de jorn pera poguer contemplar la real visita. El *sanyó* Sureda ens saluda:—*¡Ola, noys!*

Al cap de pocs minuts, arriba la Infanta Isabel, que's veu que va depressa. Nosaltres també hi anirém perque aixó ja's fá massa llarc.

Rapidament celebrada la recepció, sortim tots plegats, y cap al Firal falta gent. Veyem ballar mitja sardana y ab greu sentiment de molts, passem sens mirarnos el *Circulo Olotense*, en quins salons hi havia preparat un *lunch* espléndit. Ens ho menjarem al vespre, en un intermedi del ball, —pensem.

Seguim a S. A. que ha d'anar a *El Arte Cristiano*; el visita a cinquanta kilometres per hora, perque es massa tart. Es la una de la tarde. Al sortir ens dirigim a la Cerámica, en quina fàbrica la Infanta es rebuda pel nostre diputat, D. Pere Llosas Badia; aquest li ofereix una copa plena de xampany que beu la egregia senyora, després de dir:—*Sr. Llosas, choque.*—y trinquen les dugues copes. D'aixó, per tot arreu, se'n diu un polític ben educat. El felicitem de cor.

¡DESILUSIÓ!
¡Ah, Don Peret, don Peret!
May m'ho haguera pensat
Que un cop el *requeté* fet,
Tu la haguessis convidat.

Desde que he overt la botiga
que la llet la venc molt bé,
pro si vull jugar el *tennis*
tinc de fer de recadé.

Torném a sortir, perquè no'ns hi havíem pas viatjera.
de quedar, y l'Infanta puja al automovil y empen Y ara, de cor desitjém, que la curta estada de
la marxa cap a Sant Joan de las Abadesas. Repro- S. A. la Infanta Isabel de Borbón a Olot, li hagi
ducció de vitors entusiastes, que no paren fins sigut ben agradosa, com ha sigut per nosaltres la
que la pols y la gana dels H. P. pera devorar seva simpática presencia, tan ben acompanyada
kilometres, ens priva d'ovirar la llarga comitiva per la hermosura de la seva dama. *Amen.*

CALENBOURS

¿Quina es la població catalana que bada més?
—Bada-Iona.

¿Quina es la vila més alegre?—Olé-sa.

¿Y la més pornográfica?—Pelam-ós.

GUIPADES POÉTIQUES

Quant vol, L'ULL tot ho veu; de ses guipades,
No poden deslliurarsen,
Ni els prohoms de les clepses repelades,
Ni les dames casades,
Que sofreixen quiscunes relliscades,
Ni les *hijas de Maria*
Que al passar la professó
Admiraben els *andares* del gentil predicadó.

Quant vol L'ULL tot ho veu; veu Mossen Pere
A n'el banc dels Pabordes adormit,
Fentnos pensar si haurá perdut la nit...
Enfilant els *articles* d'*El Deber*;

També veu a n'en Quer,
L'arrogant xacolater,
Dels helénichs contorns y cames dretes
Que vulgas o no vulgas,
Que digas o no digas,
Al Ofici del Carme pesa figures.

Veu aquelles nines *brunes* *(una forastera)*
Qu'han vingut ab pell molt fina *(amb Beldia)*
Per gastar molta bensina.
Veu en Xaba en un banquet *(amb Beldia)*
D'alló més *alimentici*....

¡Salve, salve, ULL prodigiós de nostre terra!
Aquell que tot ho sab y fa'l cap viu,

Aquell que tot'hom riu
Al devant seu,
Perque es un argent viu
Y en sab un niu,
Batuanéu.

Quant vol L'ULL tot ho veu,
Més no ho pot dí..
¿Sabeu perquè?....
Perque te por del Requeté,
Betoaqui!

XANDRI

AIXECADA DE TELÓ

Si, senyors, ja'ns l'han aixecat y hem vist la
Magda arxisuperiosíssima, espléndida, espater-
rant...; provocativa; per aixó no sabem compen-
dre'ls escrupuls del Baró Keller pera reconeixer
aquell fill natural per el que tant se desespera la
Sra. Xirgu; nosaltres, la vritat, devant d'aquella
dona, reconeixeriem mitja humanitat. Per lo de-
més, el tipo que representaba el Baró Keller, vio-
lador de Magda, ens feu el mateix efecte com si
fós un senyor que s'hagués escapat de la farán-
dula olotina que, segons tothom sab, es la sintes-
sis de l'asquerosa hipocresia. La Sra. Santolaria,
intelligent y discreta. Els restants, ja tindrem oca-
sió pera jutjarlos com se mereixen.

ULLADES DE LA SETMANA

A un amic li fan terrible campanya, pera que
deixi d'enrahonar ab una noya hermosíssima que
no té altre defecte que'l de no perteneixer a l'aris-
tocracia olotina; el xicot cansat de tanta y tanta
guerra, prou a provat alguna vegada de renyir ab
sa hermosura, empró tot es inútil, perquè al cap

de pocs dies tornà a la mateixa. Si'ns vol creurer a nosàlirès l'afudit jove, que continui sos amors platònics, y quant el seupare li cridi l'alto, que li contesti ab tò mistic aquelles sentimentals paraules:—*¡Ay, padre, si V. la viese...!*

El día que yo naci,
oí decir á mi mare,
no eres ninguna hermosura.
mi vida.
pareces una *peixetera*.
Ben y ben y ben
y ben *avella* conmigo,
no quiero para que gustes,
mi vida,
ya sabes que es muy difícil...

Aquí van un parell de *planchas*, que'ns hem oblidat d'esmentar en seu lloc corresponent.

Quan la Infanta baixaba del automòvil, se li acostaren dos frares, que per lo vist desconeixan d'una manera completa las finas reglas de l'etiqueta; car de le contrari, no li hagueren allargat las sevas mans nervudas ni haurien abocat aquestas inofensivas paraules:—Deu la quart ¿com está?

Mes tart, en la visita que feu S. R. a un dels tallers dels afores, una respectable senyora de nostra ciutat, enemiga de L'ULL, pró no del seu, dirigintse a l'Augusta Senyora, li va fer aquest encàrrec:—*Espressiones á la familia*.

Segóns diu *El Deber*, alló de la compra de *Les Mores* ja s'ha arreglat en sentit favorable a la general opinió. De cor ho celebrém, perquè aixís tindrem ocasió de veure més sovint aquella exuberant moceta que porta en Malagrida, quant ve aquí. Es tant guape, qu'un dia ens veurém deliciosament obligats a glosar la seva hermosura americana.

Ara ens volém ajupir pera preguntar a nostra santíssim confrare: ¿A qu'es deguda aquesta vira-de tant rodona, comentant la resolució del inte-

ressant assumpte? Apa, que ho expliqui a tota la llana que bada; a nosaltres... ¡plim! no'ns ve d'aquí, perquè ja'l coneixém,

Dilluns, va tenir lloc un ball en el «Circulo Olotense», que, per cert, estava bastant desanimat. Més les poques senyoretas que habian de fer les delicies dels desvergonyits concurrents a la cambra fosca, eran casi totes unes verdaderes monades de *biscuit*. Les pícares se posaren en guarda, desfent les bones ilusions de tota la cambra en pés; empró, no per aixó, els atrevits varen deixar d'examinar detingudament el peuet y pantorrilla que, d'una manera provocativa, ensenyaba aquella encantadora senyoreta de *ojos garzos* y vestit de dril blau-cel. *¡Ay, cachito der cielo! es V. el disloque*.

Dissapte passat, aprofitant la rebaixa de preus, va arribar el conegut *sportman* Falet, igualment bategat ab el valent nom de *Cúchares*. Sia ben vingut.

En Manelet ja no passa pel carrer Nou, per por de que L'ULL el torni a veurer ab en Pepito. Fà dies que ja passa per vora d'aygua y carrer de Fontanella; pró ara resulta que'n aquet carrer hi trova cada dia a n'en Juanito, passejantse ab aire compungit, avall y a Mont... sens cansarse d'esperar.

CORRESPONDENCIA

Joan Llanut.—No val res.

Un canó ullat.—No sabem per ahont agafarho.

Un company.—No'ns ucupem de criatures ridicoles.

Teula.—Mirarem de complaurel en lo que'ns diu en la seva carta. Escrigui y envii.

Pau Pou Prats.—Mirarem d'aprofitar alguna cosa

Bunyol.—Segons nostre lleal entendre, l'condemnariem á cadena perpetua; y no diem a mort, perquè som partidaris de l'abolició d'aquesta pena.

Jipi.—El contestem primer que á molts d'altres, pera que desseguida escrigui ab mes claretat l'ullada que porta l'aforisme llati. Lo altre ja veu que vá.

Tipografía de Pere Aubert.—Carme, 11 Olot.